क्षेत्रेषु वैष्णवेष्वेतदार्य्यावर्त्ते भविष्यति ।
नास्ति विष्णोः परं सत्यं नास्ति विष्णोः परं पदं ॥ १८९ ॥
नास्ति विष्णोः परं ज्ञानं नास्ति मोक्षो ह्यवैष्णवः ।
नास्ति विष्णोः परो मन्त्रो नास्ति विष्णोः परं तपः ॥ १९० ॥
नास्ति विष्णोः परं ध्यानं नास्ति मन्त्रो ह्यवैष्णवः ।
किन्तस्य बहुभिर्मन्त्रैः किं जपैर्बहुविस्तरैः ॥ १९१ ॥
वाजपेयसहस्रैः किं भक्तिर्यस्य जनार्द्दने ।
सर्व्वतीर्थमयो विष्णुः सर्व्वशास्त्रमयः प्रभुः ॥ १९२ ॥
सर्व्वक्रतुमयो विष्णुः सत्यं सत्यं वदाम्यहं ।
आब्रह्मसारसर्व्वस्वं सर्व्वमेतन्मयोदितं ॥ १९३ ॥

श्रीपार्व्वत्युवाच ॥

धन्यास्म्यनुगृहीतास्मि कृतार्थास्मि जगद्गुरो ।
यन्मयेदं श्रुतं स्तोत्रं त्वद्रहस्यं सुदुर्लभं ॥ १९४ ॥
अहो वत महत्कष्टं समस्तं सुखदे हरौ ।
विद्यमानेऽपि सर्व्वेशे मूढाः क्लिश्यन्ति संसृतौ ॥ १९५ ॥
यमुद्दिश्य सदा नाथो महेशोऽपि दिगम्बरः ।
जटिलो भस्मलिप्ताङ्गस्तपस्वी वीक्षितो जनैः ॥ १९६ ॥
अतोऽधिको न देवोऽस्ति लक्ष्मीकान्तान्मधुद्विषः ।
यत्तत्त्वं चिन्त्यते नित्यं त्वया योगीश्वरेण हि ॥ १९७ ॥
अतःपरं किमधिकं पदं श्रीपुरुषोत्तमात् ।
तमविज्ञाय तान् मूढा यजन्ते ज्ञानमानिनः ॥ १९८ ॥
मूषितास्मि त्वया नाथ चिरं यदयमीश्वरः ।